

РЕШЕНИЕ

№ 22422

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **11689** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 211 от ЗМВР.

Производството е образувано по жалба на И. Г. А., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица] срещу заповед № 513з-11238/21.10.2024 г. на директора на СДВР, връчена ѝ на 24.10.2024 г. , с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца - на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР във вр. чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР във вр. чл. 204, т. 3 от ЗМВР. Счита, че заповедта е незаконосъобразна, по следните по следните съображения: заповедта е немотивирана, посочените като нарушения на служебната дисциплина не са осъществени, както и, че не са изобщо нарушения на служебната дисциплина. Ето защо, счита заповедта за незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена, като такава. Претендира деловодни разноски.

Ответникът оспорва жалбата изцяло.

Прокуратурата не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на обжалване пред административния съд, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК:

Със заповед № 513з-11238/21.10.2024 г. на директора на СДВР, връчена ѝ на 24.10.2024 г. , с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца - на основание чл. 194,

ал. 2, т. 4 и 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР във вр. чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР във вр. чл. 204, т. 3 от ЗМВР. Видно от приложената по делото административна преписка, преди налагане на дисциплинарното наказание, наказващият орган е изпълнил процедурата по 205, ал. 2 от ЗМВР по образуване на дисциплинарното производство чрез възлагане на проверка за изясняване на фактите по нарушението – заповед № 513з-2899/16.03.2024 г. , която е връчена на жалбоподателя на 20.05.2024 г. Дисциплинарното производство е образувано във връзка с постъпил в СДВР доклад рег. № 513р-20609/23.02.2024 г. , ведно с материалите от извършена проверка по реда на АПК, разпоредена от ответника със заповед рег. № 513з-238/12.01.2024 г. Проверката е образувана по сигнал от О. А. К. с вх. № 812102-26/09.01.2024 г. относно неправомерно използване на физическа сила от жалбоподателя на 25.12.2023 г. в 05 РУ-СДВР. В цитирания доклад е посочено, че проверката установява данни за евентуално извършено от жалбоподателя нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР – неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Конкретно се посочва, че на 25.12.2023 г. подателят на сигнала О. А. К. е задържана за установяване на самоличност в 05 РУ-СДВР. Жалбоподателката мл. инсп. И. Г. А. – старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР /към датата на процесната заповед е на длъжност старши полицай м 01 група на 02 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР/, извършва обиск на задържаната и в 20:04 ч. я удря с дясната си ръка през лицето, докато сигналоподателката е на стол и с поставени белезници. На основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР срокът за извършване на проверката е удължен със заповед № 513з-8460/15.08.2024 г. , която е връчена на 19.08.2024 г. Чрез връчването на заповедите по образуване на дисциплинарното производство, чрез възлагане на проверка от определена комисия, както и на заповедта за продължаване срока на проверката, на жалбоподателя са осигурени правата му за осигуряване право на участие и защита на наказвания служител, предвидена в чл. 205, ал. 3, чл. 207, ал. 8, т.т. 1-6 и чл. 207, ал. 11 във вр. ал. 8, т. 1 от ЗМВР. Безспорно е, че изготвената от дисциплинарната комисия справка за резултатите от проверката рег. № 513р-85528/22.08.2024 г. по чл. 207, ал. 7 от ЗМВР, е връчена на жалбоподателя 23.08.2024 г. , като ѝ е дадена възможност за писмени обяснения по чл. 207, ал. 8, т. 6 от ЗМВР. С връчването на справката е извършена и процедурата по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР по даване на възможност за писмени обяснения от наказвания. Жалбоподателят представя писмени обяснения вх. № 513р-95960/20.09.2024 г. , с която излага своите възражения във връзка с образуваното срещу нея дисциплинарно производство. Изложеното до тук налага извод, че наказващият орган е изпълнил точно разпоредбите на закона по осигуряване на право на участие и защита на наказвания в дисциплинарното производство.

Видно от цитираната обобщена справка за резултатите от проверката по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, органите по дисциплинарното производство са снели данни от системи за видеонаблюдение в 05 РУ-СДВР, взети са обяснения от наказвания служител и различни свидетели, извършени са различни по вид и обем справки и е извършено комплексно изследване на фактите преди издаване на заповедта, какъвто е императивът на 35 от АПК.

Безспорно е между страните, като от материалите по делото не се установяван друго, че заповедта е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма по правилата на чл. 204, т. 3 и чл. 210 от ЗМВР. Безспорно е, че заповедта е издадена в срока по чл. 195, ал. 1 във вр. чл. 196 от ЗМВР, като 2-месечният срок тече от 05.09.2024 г. – датата на която дисциплинарно-наказващият орган е получил обобщената справка по чл. 207, ал. 7 от ЗМВР – установяването на дисциплинарното нарушение по смисъла на чл. 196, ал. 2 от ЗМВР. Едногодишният срок по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР тече от датата на установеното нарушение 25.12.2023 г. , Заповедта за налагане

на дисциплинарно наказание е издадена на 21.10.2024 г. и е връчена на 24.10.2024 г.

Спорът по делото е относно фактите по заповедта, като от една страна жалбоподателят оспорва въобще случването на вменени факти и от друга страна оспорва правилното подвеждане на определени факти под хипотезата на правни норми. Така възразява изобщо да е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение.

С процесната заповед, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание, се установява от фактическа страна, че на 25.12.2023 г. подателят на сигнала О. А. К. е задържана за установяване на самоличност в 05 РУ-СДВР. Жалбоподателката мл. инсп. И. Г. А. – старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР /към датата на процесната заповед е на длъжност старши полицай м 01 група на 02 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР/, извършва обиск на задържаната и в 20:04 ч. я удря с дясната си ръка през лицето, докато сигналоподателката е на стол и с поставени белезници. Наказващият орган приема, че тези факти съдържат данни за нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР – неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като се изброяват разпоредбите на кодекска които визират нарушение при използване на физическа сила без това да е необходимо – т.т. 15, 19, 20, 25, 33, 34. С неизпълнението на посочените норми, жалбоподателят фактически извършил нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, за което нарушение на основание чл. 200, ал. 1 ,т . 12 от ЗМВР се налагало дисциплинарно наказание „порицание“. Наказващият орган е взел предвид чистото дисциплинарно досие на жалбоподателя и на основание чл. 200, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от ЗМВР налага дисциплинарно наказание „порицание“ за минималния предвиден срок от 6 м.

По делото е спорен въпросът дали жалбоподателката е нанесла удара в лицето на сигналоподателката, докато е с поставени на ръцете белезници и седнала на стол, поради което това да се приеме като ненужна употреба на сила. По-горе се посочи, че органите по дисциплинарното производство са снели данни от системи за видеонаблюдение в 05 РУ-СДВЛ, взети са обяснения от наказвания служител, сигналоподателя и различни свидетели-полицейски служители, извършени са различни по вид и обем справки и е извършено комплексно изследване на фактите преди издаване на заповедта, какъвто е императивът на 35 от АПК. Така от фактическа страна е доказано по делото, че на 25.12.2023 г. подателят на сигнала О. А. К. е задържана за установяване на самоличност в 05 РУ-СДВР. К. е изключително алкохолно интоксигирана и е установено, че е с психическо заболяване – ЕР на ТЕЛК № 90 6667/20.03.2023 г. със 75 % ТНР с диагноза „лека умствена изостаналост, значително нарушение на поведението, изискващо грижа или лечение“. Правилно наказващият орган посочва, че това състояние на задържаното лице изисква особена и допълнителна грижа пир изпълнение на служебните задължения на полицията. Установява се, че очевидно от психическото състояние на лицето и алкохолната му интоксикация, то се държи изключително агресивно и предизвикателно със задържалите го служители на полицията и с извършващата обиска жалбоподателка. Установява се, че постоянно плюе, както по полицейските органи, така и на различни посоки. Установява се от снетите видеозаписи, че жалбоподателката мл. инсп. И. Г. А. – старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР /към датата на процесната заповед е на длъжност старши полицай м 01 група на 02 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР/, извършва обиск на задържаната и в 20:04 ч. замахва с дясната си ръка през лицето на обискираната, докато последната е на стол и с поставени белезници. Няма движение на главата на обискираната, както ако беше ударена. Това се установява от протокола рег. № 229р-3056/30.01.2024 г. относно прегледаните снети видеозаписи. В протокола е посочено

конкретно, че не може да се установи дали има контакт на ръката с лицето – съответно, дали жалбоподателката е нанесла удара на обискираната. Никакви други данни по делото за нанесен удар няма, освен твърденията на обискираната в подадения от нея доклад. Разпитаните в административното производство служители на полицията, които са задържали О. А. К. дават показания, че не са виждали или чули нанасяне на удар. Същите показания дава в откритото съдебно заседание от 11.06.2025 г. очевидецът, задържал К. и присъствал на обиска, свидетел Т.. Той посочва, че задържаната е плюела на различни посоки, като самата К. в обясненията си в административното производство посочва, че би наплюла жалбоподателката. При тези данни, при тази система от доказателства, настоящият състав категорично не приема извода на наказващия орган, че в случая е налице удар. По-скоро, налице е предпазване или предотвратяване на плюене. Ето защо, съдът приема, че в случая, това замахване без удар, е в рамките на лимитите по чл. 85 – чл. 86 от ЗМВР. Тези възражения са направени от жалбоподателката в рамките на административното производство, но наказващият орган неправилно не ги е кредитирал.

Предвид изложеното до тук, съдът приема, че жалбата е изцяло основателна.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 600 лв.

Уважаването на жалба обуславя основателност на искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на деловодни разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Минимумът по чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 1750 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в две открити съдебни заседания. Следователно, на жалбоподателя не следва да се присъди минимумът по Наредбата, а следва да се присъдят 600 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по изпълнителна сделка във връзка с осъществено процесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни

по делото, за да определи възнаграждение от по 600 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

На основание чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 10 лв. ДТ.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № 513з-11238/21.10.2024 г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателя И. Г. А., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица] е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца - на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР във вр. чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР във вр. чл. 204, т. 3 от ЗМВР.

ОСЪЖДА СОФИЙСКА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя И. Г. А., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание 143, ал. 1 от АПК, сумата от 600 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА СОФИЙСКА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на АДМИНИСТРАТИВАН СЪД С. ГРАД, на основание чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 10 лв. деловодни разноси.

Решението не подлежи на обжалване.